

[Elmquist.]

Det ærede Medlem var inde paa Aldersgrænsen. Maa jeg i den Anledning gøre opmærksom paa, at denne Aldersgrænse paa 65 Aar dog har fundet Tilslutning langt uden for Venstres Kredse; jeg kan henvise til, at i „Arbejdsmandenes Fagblad“ Nr. 12 af 30. Juni 1944 stod saaledes, undertegnet af Arne Christensen — med Tilladelse fra Formanden vil jeg gerne citere det —:

„Hvis man derfor opretholder visse Dispensationsbestemmelser for dem, der af Helbredshensyn maa holde op med at arbejde allerede omkring det 60de Aar, synes det fuldt forsvarligt at forhøje Aldersgrænsen for Mændenes Vedkommende til 65, og alle, der kan faa Arbejde, vil naturligvis foretrække dette fremfor Rente-nydernes lidet misundelsesværdige Kaar.“

I andre Lande har man da ogsaa endda langt højere Grænse end 65 Aar, og selv det ærede Medlem vil vist ikke benægte, at Leveforholdene og Sundhedsforholdene i den sidste Menneskealder har ændret sig saaledes, at medens man før var en gammel Mand, naar man var 60 Aar, er man nu meget ofte i fuld Vigeur i den Alder.

Til det ærede Medlem Hr. Oluf Johansen vil jeg ogsaa gerne gøre et Par Bemærkninger. Det glædede mig at høre, at det ærede Medlem betragtede Revisionen i 1946 som et betydeligt Fremskridt — det var det ærede Medlems Ord: et betydeligt Fremskridt. Jeg er ganske enig i, at saaledes var det. Det ærede Medlem var inde paa, at man under Revisionslovens Behandling fra radikal Side havde udtalt, at man ønskede forskellige Forhold taget op til nøjere Undersøgelse. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Oluf Johansen, om han kalder den Behandling, vi altsaa synes at skulle tvinges ind i i Dag, for en nøjere Undersøgelse fra Landstingets Side af hele dette Problem. Hvis det er Tilfældet, kan jeg ikke sige andet, end at saa er det ærede Medlems Krav til Grundighed meget beskeden.

Det glædede mig, at det ærede Medlem stillede sig ved Siden af det ærede Medlem Hr. Bouet og mig i Ønsket om at faa hele Spørgsmaalet om en Folkeforsikring, en Folkepensionering, eller som jeg mener, Vejen maa blive, en Overbygning paa den nuværende Aldersrentelovgivning, taget op til Undersøgelse i en Kommission. Vi har hørt af den højtærede Minister, at han vil lade Embedsmandsudvalget arbejde videre med Sagen. Det maa vi vel foreløbigt lade os nøje med, men jeg for mit Vedkommende

er ikke saa forfærdelig tilfreds dermed. Jeg vilde ønske, at den højtærede Socialminister vilde tage Mod til sig, og, hvis dette Udvalg ikke er nær ved Afslutningen af sit Arbejde, hvad jeg har Grund til at tro, det ikke er, nedsætte en Kommission snarest muligt, som kunde tage hele dette Spørgsmaal op til Behandling. Den højtærede Minister var i sit Svar inde paa, at han ikke kunde forstaa, at vi vilde standse Lovforslaget for at faa gennemført en Folkeforsikring med det samme. Hvis den højtærede Minister har forstaaet mine Udtalelser saaledes, at jeg skulde mene, at vi ved en Udvalgsbehandling her skulde kunne gennemføre en Folkeforsikring, har den højtærede Minister misforstaaet mig. Det mener jeg ikke, dertil er dette Problem alt for omfattende, men jeg mener, at man kunde bevæge sig bort fra denne stadige Spadseren paa Stedet med Hensyn til Muligheden for en Overbygning ved nu at nedsætte en Kommission, der effektivt kunde tage fat paa dette Spørgsmaals Bearbejdelse; og da der her i Dag er udtalt Tilslutning til denne Tanke baade af den radikale og den konservative Ordfører og af mig som Venstres Ordfører, har den højtærede Minister dermed et Udtryk for, at der her i Rigsdagen er Flertal for en saadan Kommissions Nedsættelse, maaske ogsaa nogenlunde Enstemmighed derom, idet vi har Grund til efter den højtærede Ministers Udtalelse at mene, at ogsaa Socialdemokratiet vil være stemt for en saadan Fremgangsmaade. Jeg vil derfor meget indtrængende henstille til den højtærede Minister, ikke at lade Embedsmandsudvalget arbejde videre med Sagen, men nedsætte en Kommission, idet Spørgsmaalet vil kunne faa en alsidig og langt mere omfattende Behandling og Belysning i en Kommission, hvor man kan drage flere Kræfter ind i Arbejdet, end i et Embedsmandsudvalg.

Derefter skal jeg i øvrigt vende mig til den højtærede Socialministers Bemærkninger. Den højtærede Socialminister fandt en Undersøgelse her i Landstinget af, hvorledes Loven af 1946 virker, temmelig overflødig, da vi ingen Besked kunde faa om Virkningerne af denne Lov. Det er efter min Mening ganske urigtigt. Selvfølgelig kan vi faa Oplysninger, der kan være af Værdi for hele dette Spørgsmaal, ved at spørge de sociale Udvalg, der ude omkring i Kommunerne har administreret Loven, om, hvorledes 1946-Loven har virket og hvilke Ændringer det vil være tiltrængt at gennemføre.

Den højtærede Minister var derhos inde paa, at hele Lovforslaget var saa simpelt; det var en Forhøjelse af nogle Beløb, saa